

Slovenska
filharmonija

Sezona 26|27

Večni počitek

8. in 9. oktober 2026

Cankarjev dom Gallusova dvorana

FKK 1

Filharmonični
klasični
koncerti

FKK 1 Filharmonični
klasični
koncerti

8. in 9. 10. 2026 ob 19.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Večni počitek

Orkester Slovenske filharmonije

Zbor Slovenske filharmonije

Komorni zbor Megaron

Michael Sanderling *dirigent*

Pietro Savonitto *oboa*

Jurij Jenko *klarinet*

Jože Rošer *rog*

Paolo Calligaris *fagot*

Mojca Bitenc Križaj *sopran*

Nuška Drašček *alt*

Žiga Čopi *tenor*

Tomaž Štular *bas*

Miran Kolbl *koncertni mojster*

Gioele Andreolli *priprava Zbora Slovenske filharmonije*

Damijan Močnik *priprava Komornega zbora Megaron*

ARS

Odloženi prenos koncerta ob 22.05
na programu Ars – 3. programu Radia Slovenija.

Johannes Brahms (1833–1897)

Variacije na Haydnovo temo v B-duru, op. 56a

Tema: Koral sv. Antona

Variacija I: Poco più animato

Variacija II: Più vivace

Variacija III: Con moto

Variacija IV: Andante con moto

Variacija V: Vivace

Variacija VI: Vivace

Variacija VII: Grazioso

Variacija VIII: Presto non troppo

Finale: Andante

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791)

Koncertantna simfonija za oboe, klarinet, rog in fagot
v Es-duru, KV 297b

Allegro

Adagio

Andantino z variacijami

Robert Schumann (1810–1856)

Rekviem, op. 148

Requiem aeternam | *Gospod, daj jim večni pokoj*

Te decet | *Tebi se spodobi hvala*

Dies irae | *Strašen dan*

Liber scriptus | *Knjiga, k sodbi prinesena*

Qui Mariam absolvisti | *Grehov si Marijo rešil*

Domine Jesu Christe | *Gospod Jezus Kristus*

Hostias et preces tibi | *Darove in prošnje prinašamo*

Sanctus | *Svet*

Benedictus | *Blagoslovljen*

Začetek 19. stoletja je v Prusiji zaznamovalo dotlej neobičajno zanimanje za glasbo prejšnjih stoletij. Berlinski ljubiteljski glasbeniki, povezani v različne zборе, so obveljali za sploh prve, ki so v starejših glasbenih mojstrovinah prepoznali vrednoto, ki jo je vredno koncertno obujati. Glasbe preteklih dob niso več razumeli le kot pripomoček za preučevanje izvedbenih tehnik ali skladateljske obrti, temveč je vse bolj postajala tudi predmet javnega glasbenega izvajanja. Najslavnejši otrok teh krogov je bil gotovo Felix Mendelssohn Bartholdy, ki je leta 1829 poskrbel za javno izvedbo Bachovega *Pasijona po Mateju* in s tem simbolično naznanil dobo, ki bo odtlej neprekinjeno skrbela za poustvarjanje glasbe preteklih zgodovinskih obdobj. Temu je sledilo tudi samo zgodovinenje glasbe: nastajale so pobude za raziskovanje glasbenih zgodovin evropske celine, urejanje katalogov glasbenih del ter objavljanje biografij skladateljev in izvajalcev.

Mrzlica nabiranja takšnih in drugačnih zgodovinskih podatkov se ni končala vse do danes, zato ne preseneča, da je zajela tudi nekega Carla Ferdinanda Pohla. Slednji je leta 1866 postal arhivar pri dunajskem Društvu prijateljev glasbe, kjer se je lahko posvetil pisanju izčrpnih biografij Wolfganga Amadeusa Mozarta in Josepha Haydna. Prav Pohl je takratnemu vodji koncertne produkcije Društva prijateljev glasbe – in hkrati velikemu zagovorniku nastajajočega kanona »resne« glasbe – **Johannesu Brahmsu** pokazal pravkar najdeni Haydnov *Divertimento št. 1* za pihalni

ansambel. Tema drugega stavka naj bi Brahmsa tako prevzela, da je še istega leta 1873 med počitnicami v Tutzingu zavrnil popivanje z drugimi umetniki, češ da mora nujno dokončati **Variacije na Haydnovo temo v B-duru**. Sprva je nastalo delo za dva klavirja (op. 56b), potem pa še za večjo zasedbo (op. 56a), s čimer je Brahms ustvaril tudi prvi samostojni variacijski cikel za simfonični orkester.

A glasbeno zgodovinopisje je ugotovilo, da je Pohlovo pripisovanje pihalnega *Divertimenta* Haydnu bržkone zmotno; danes je znano, da je delo mojstrovina anonimnega avtorja. Naslov Brahmsove stvaritve je zato nemalokrat spremenjen v *Variacije svetega Antona*, po začetnem koralu *Divertimenta*. Toda tudi tukaj se lahko zatakne, saj je partitura Haydnu pripisane skladbe edino znano delo, ki vsebuje ta Antonov koral. S tem pa še vedno nismo izčrpali vseh zanimivosti, ki obkrožajo Brahmsovo delo, saj naj bi skladateljka pritegnila predvsem nenavadna struktura »korala«. Tema nima običajne štiri- oziroma osemtaktne periodične zasnove, temveč obsega pet taktov. Prav ta kratka, oblikovno nekoliko nepravilna enota postane izhodišče vseh osmih variacij. V sklepnem delu skladbe Brahms temo nadalje uporabi v passacaglii, katere ponavljajoči se basovski motiv, ostinato, izhaja prav iz te začetne melodije. Šele v kodi, torej na samem koncu skladbe, se Brahms na Haydna naveže neposredno. V zaključek *Variacij* namreč vpne temo iz njegove *Simfonije št. 101*

v *D-duru*. Tako se *Variacije* vendarle izkažejo za »Haydnove« – le da ne zaradi skladbe, ki je Brahmsa navdihnila, temveč zaradi citata drugega dela, ki nesporno pripada Haydnovemu peresu.

Prava uganka glasbenega zgodovinopisja je tudi ***Koncertantna simfonija za oboo, klarinet, rog in fagot v Es-duru, KV 297b***. Ko je muzikolog Ludwig Ritter von Köchel sredi 19. stoletja pripravljajal svoj znameniti katalog stvaritev **Wolfganga Amadeusa Mozarta**, mu je na pomoč priskočil tudi glasbeni zgodovinar Otto Jahn, avtor prve znanstvene monografije o slavnem salzburškem skladatelju. Jahn je zbiral Mozartova pisma, partiture in skice, zato je stanovskemu kolegu priskočil na pomoč s posredovanjem gradiva, ki si ga je lastil. Köchlov katalog je sčasoma postal glavna referenca za raziskovanje Mozartovega opusa, oznaka K ali KV (*Köchel-Verzeichnis*) v pripisih k Mozartovim skladbam je okrajšava muzikologovega priimka. Med skladbami, ki so se znašle na tem seznamu, urejenem po kronološkem zaporedju nastanka del, je tudi *Koncertantna simfonija* pod številko 297b.

Vendar Köchel ni imel na voljo izvirne Mozartove partiture, temveč le kopijo anonimnega rokopisa, ki mu ga je posređoval Jahn. V nekem pismu očetu iz leta 1778 je Mozart namreč omenil, da je za takrat popularne pariške duhovne koncerte (*concerts spirituels*) napisal

skladbo za flavto, obooo, rog in fagot. Toda Jahnova kopija skladbe, ki naj bi jo Mozart ustvaril med iskanjem službe v Parizu, se od tega opisa razlikuje: namesto flavte in oboe sta v njej oboa in klarinet, kar poraja vprašanje o razmerju med v pismu omenjenim delom in dejansko ohranjeno partituro. Po eni od razlag naj bi izvirnik prevzel Joseph Legros, direktor pariških duhovnih koncertov, da bi ga dal prepisati. A ne samo da Legros skladatelju partiture ni nikoli vrnil, skladba naj bi bila celo umaknjena s sporeda. Tako se je Köchel pri razvrščanju dela oprl na rokopis, katerega izvor in razmerje do Mozartove skladbe ostajata nejasna. Obstoj izvirnika je mogoče povezati le z Mozartovim pismom zaskrbljenemu očetu.

Tovrstne arhivske peripetije so spodbudile preštevila muzikološka ugibanja. Vprašanje avtentičnosti *Koncertantne simfonije* je predmet razprav že skoraj stoletje, natančnejše, odkar jih je v tridesetih letih 20. stoletja zanetilo pisanje britanskega muzikologa Davida Toveyja. Skladba se je v različnih izdajah Köchlovega kataloga pojavljala z različnim statusom: včasih kot polnovredni del Mozartovega opusa, drugič kot delo vprašljive avtentičnosti. Levji delež razprav najde potrditev za obe stališči v sami glasbeni zgradbi dela, saj prvi sonatni stavek premore kar trojno ekspozicijo, finale pa ni pričakovani rondo, temveč tema z variacijami. Po zadnji reviziji Köchlovega kataloga iz leta 2024 je *Koncertantna simfonija* ponovno vključena vanj, vendar je označena

kot izgubljeno delo. Ohranjena različica tako ostaja brez zanesljivo potrjene povezave z Mozartovo partituro. Po nekaterih muzikoloških interpretacijah ni nemogoče verjeti, da je Mozart svoj skladateljski podvig očetu preprosto navrgel kot še eno v nizu svojih belih laži.

Arhetip romantičnega umetnika temu nalaga, da sledi svojim vihnim občutkom in nebrzdanim impulzom. Kronološki pregled opusa **Roberta Schumanna** pa razkriva nekoliko drugačno zgodbo: skladatelj se je postopoma loteval vse obsežnejših glasbenih oblik, od klavirskih miniaturn in samospevov do simfonij, opere in oratorijskih del. Prav klavirske miniaturne in samospevi, ki jih pogosto postavljamo v središče njegove ustvarjalnosti, so ga spremljali že od zgodnjih ustvarjalnih poskusov, večje glasbene forme pa so prišle na vrsto šele mnogo pozneje. Vendar se zdi, da je Schumannov opus v marsičem ušel običajnemu vrednotenju skladateljskega razvoja, po katerem naj bi poznata dela najzvesteje odražala skladateljevo izklesano govorico, s tem pa tudi umetniško zrelost. Njegova opera *Genoveva* se danes le redko znajde na sporedih gledališč, simfonije spremlja nekoliko ambivalenten sloves, obsežnejša vokalna in vokalno-instrumentalna dela pa ostajajo na robu železnega repertoarja. Mednje sodi tudi eno njegovih zadnjih del, ***Rekviem, op. 148***. Nekateri muzikologi ga imajo za najmanj značilno Schumannovo skladbo, češ da je v *Rekviemu* le malo tistega,

kar sicer prepoznamo kot pristen skladateljev slog. Drugi v delu vidijo sklepno poglavje Schumannovega opusa, ki ga je glasbeno zgodovinopisje po krivici, celo iz lastnega udobja, potisnilo v pozabo.

Nedvomno je *Rekviem* nastal v skladateljevem najtežjem življenjskem obdobju. Leta 1850 se je zaradi hude finančne stiske z družino preselil v Düsseldorf, kjer je prevzel mesto mestnega glasbenega direktorja. K proračunu gospodinjstva Schumann je skušala doprinesti tudi žena Clara, vendar so ji pianistične turneje prinesle zgolj izreden sloves, ne pa tudi kakšne znatnejše finančne stabilnosti. Nova služba pa je skladatelju dopuščala svobodno krojenje düsseldorfskega glasbenega življenja, sploh prek programa mestnega orkestra in zbora, obenem pa je Schumann s svojim delovanjem naletel še na številne strokovne napetosti in spore. Katoliško mesto je med drugim od skladatelja terjalo organizacijo nekaj koncertov letno v lokalnih cerkvah, vendar ni jasno, ali je to spodbudilo tudi skladateljevo versko nagnjenje. Zdi se, da je tako *Mašo v c-molu, op. 147* kot tudi *Rekviem* razumel predvsem kot specifičen tip glasbene oblike, v katerem se lahko poigrava z deklamacijsko zborovsko teksturo kot podlago za intimnejše, melodičnejše solistične linije ter z izmenjevanjem homofonih blokov s fugatnimi polifonimi odseki. Da je Schumann mašo razumel povsem glasbeno, bi lahko razbrali tudi iz tega, da ni zvesto uglasbil standardiziranega besedila pogrebne

maše, temveč ga je prosto prilagodil lastni zasnovi. A med pisanjem *Rekviema* so finančni, ustvarjalni in delovni pritiski leta 1854 Schumanna dokončno psihično zlomili: vrgel se je v Ren, nakar je preostanek življenja preživel v zasebnem psihiatričnem sanatoriju. *Rekviem*, ki ga je začel pisati že dve leti poprej, pa bi v tej luči lahko obravnavali kot mašo za njegov večni počitek.

Ivana Maričić

Že 14 let podpiramo mlade talente z razpisom Mladi upi

Prijavi se na razpis.

Erazem Žganjar
flavtist

Zavod
Vse bo v redu

 europlakat

DELO

MØBILIZE
FINANCIAL SERVICES

HITRADIO
center

SioINET.

POP

mladi-upi.si

in2

GENEPLANET

FKK 1 Filharmonični
klasični
koncerti

Michael Sanderling

Foto: Marco Borggreve

Michael Sanderling od sezone 2021/22 zaseda mesto glavnega dirigenta Luzernskega simfoničnega orkestra, ki se je pod njegovim vodstvom uveljavil kot izjemen interpret poznoromantičnega repertoarja, zlasti del Brucknerja, Mahlerja in Straussa. Z njim je izvedel več mednarodnih gostovanj po Evropi, Aziji in Južni Ameriki, predstavil mnoge inovativne glasbene projekte, na primer multimedijsko izvedbo *Desete simfonije* Dmitrija Šostakoviča, ter izdal številne kritiško odlično sprejete posnetke, med drugim del Brahmsa, Dvořáka in Griega.

Na glasbeni sceni se je sicer Sanderling sprva uveljavil kot čelist. Med letoma 1987 in 1992 je bil kot vodja sekcije violončelov zaposlen v Orkestru Gewandhaus iz Leipziga, kot solist pa je sodeloval s Pariškim orkestrom, Losangeleško filharmonijo in Bostonskim simfoničnim orkestrom.

Med letoma 2006 in 2011 je opravljal funkcijo umetniškega direktorja Komorne akademije iz Potsdama ter med letoma 2011 in 2019 kot glavni dirigent vodil Dresdensko filharmonijo. S slednjo je posnel vse simfonije Beethovna in Šostakoviča, poleg tega njegova diskografija vključuje tudi posnetke koncertov s solisti, kot sta Edgar Moreau in Katrin Scholz, ter Zborom Berlinskega radia.

Sanderling se obenem udeležuje kot operni dirigent, za produkcijo opere *Vojna in mir* Sergeja Prokofjeva ga je revija Opernwelt imenovala za dirigenta leta 2011. Kot gostujoči dirigent je poleg tega sodeloval še z Berlinskimi filharmoniki, Kraljevim orkestrom Concertgebouw iz Amsterdama, Helsinškim filharmoničnim orkestrom, Dunajskimi simfoniki, Dallaškim simfoničnim orkestrom, Orkestrom Philharmonia iz Londona in Simfoničnim orkestrom NHK iz Tokia.

Zavzeto se posveča tudi izobraževanju mlajših generacij. Več let je poučeval na Visoki šoli za glasbo, gledališče in ples v Frankfurtu, poleg tega redno sodeluje z nemškimi mladinskimi orkestri.

Pietro Savonitto

Pietro Savonitto od leta 2022 zaseda mesto prvega oboista v Orkestru Slovenske filharmonije. Sodeloval je že z mnogimi priznanimi dirigenti, kot so Zubin Mehta, Charles Dutoit, Christoph Eschenbach, Manfred Honeck, Vasilij Petrenko, Fabio Luisi, Giovanni Antonini, Pierre Bleuse in Ádám Fischer.

Študij je v razredu Paola Pellarina, Marie Giulie Mazzone in Luce Vignalija z odliko končal na Konservatoriju za glasbo Jacopo Tomadini v Vidmu ter se nato nadalje izobraževal na več prestižnih ustanovah, med drugim na Akademiji gledališča La Scala v Milanu in Konservatoriju italijanske Švice v Luganu pod mentorstvom Fabiena Thouanda, na Visokem državnem konservatoriju za glasbo in ples v Lyonu v razredu Jeana-Louisa Capezzalija, Jérôma Guicharda in Alexandra Gatteta ter na Konservatoriju za glasbo Benedetto Marcello v Benetkah pod mentorstvom Alessandra Baccinija.

Je prejemnik številnih nagrad in priznanj, med drugim je leta 2022 na Mednarodnem tekmovanju za oboo G. Ferlendis zasedel drugo mesto in leta 2012 prejel nagrado Claudia Abbada, ki jo podeljuje italijansko Ministrstvo za izobraževanje, visoko šolstvo in raziskave.

Jurij Jenko

Jurija Jenka sta klarinet sprva poučevala Slavko Goričar in Igor Karlin, nakar je na Akademiji za glasbo v Ljubljani diplomiral pod mentorstvom Mihaela Gunzka. Kasneje se je izpopolnjeval še v francoski prestolnici v razredu Jeana-Marca Volte ter ob zaključku tamkajšnjega študija prejel prvo nagrado mesta Pariz. Poleg tega je tudi prejemnik študentske Prešernove nagrade in nagrajenec Tekmovanja glasbenih umetnikov v Zagrebu, na katerem je leta 1986 nastopil kot solist in leta 1987 kot član pihalnega tria.

Letos vstopa že v svojo 40. koncertno sezono z Orkestrom Slovenske filharmonije, s katerim je leta 2009 posnel zgoščenko z deli Carla Marie Friedricha Ernsta von Webra.

Je ustanovni član Pihalnega kvinteta Slowind, s katerim že več kot trideset let promovira slovensko in tujo sodobno glasbo. Za uspešno delovanje z njim je leta 1999 prejel Župančičevo nagrado, leta 2003 nagrado Prešernovega sklada in leta 2013 nagrado Julija Betetta.

Sodeloval je tudi v Slovenskem orkestru klarinetov in Ansamblu Slavka Osterca ter vrsto let poučeval na Srednji glasbeni in baletni šoli Ljubljana in poletnih tečajih Piran v glasbi.

Jože Rošer

Jože Rošer je po glasbeni šoli v Slovenj Gradcu izobraževanje nadaljeval v Velenju pod mentorstvom Roberta Prednika in na Akademiji za glasbo v Ljubljani v razredu Boštjana Lipovška. Magistrski študij je opravljal na Mozarteumu v Salzburgu v razredu Radovana Vlatkovića ter se izpopolnjeval na Visoki šoli za glasbo v Stuttgartu in številnih mojstrskih tečajih. Uspešno se je udeležil več Tekmovanj mladih glasbenikov Republike Slovenije – TEMSIG in prejel dve študentski Prešernovi nagradi.

Sodeloval je s številnimi orkestri, med drugim z Londonskim simfoničnim orkestrom, Simfoničnim orkestrom Frankfurtskega radia, Göteborškimi simfoniki, Avstralskim komornim orkestrom, Simfoničnim orkestrom Zahodne Avstralije in Klangforum Wien.

Zaposlen je v Orkestru Slovenske filharmonije in kot docent na Akademiji za glasbo v Ljubljani, poleg tega nastopa tudi kot komorni glasbenik ter član pihalnega kvinteta Spirito in trobilne zasedbe Worldbrass.

Paolo Calligaris

Paolo Calligaris je tako splošno kot glasbeno izobrazbo pridobil v rojstni Italiji. Študiral je pri priznanih profesorjih Vincenzu Menghiniju in Ovidiu Danziju.

Leta 1992 se je v Sloveniji sprva zaposlil kot fagotist Simfoničnega orkestra RTV Slovenija, pet let kasneje pa zasedel mesto solo fagotista Orkestra Slovenske filharmonije, v katerem igra še danes. Poleg tega je sodeloval z mnogimi drugimi zasedbami, kot so Komorni orkester mesta Padova, Komorni orkester iz Mantove, Camerata Bern in Komorni orkester iz Lozane.

Kot član Pihalnega kvinteta Slowind obenem aktivno deluje na področju komorne glasbe, posveča pa se tudi izobraževanju mladih fagotistov. Vodil je več mednarodnih glasbenih tečajev tako v Sloveniji kot v tujini, kot docent za fagot in komorno glasbo poučeval na Koroškem deželnem konservatoriju v Celovcu, trenutno pa se v Glasbenem centru Edgar Willems v Ljubljani posveča šolanju najmlajših instrumentalistov.

Je ustanovitelj Italijanskega združenja oboistov in fagotistov (AOFI).

Mojca Bitenc Križaj

Sopranistka **Mojca Bitenc Križaj** je solistka v SNG Opera in balet Ljubljana, kjer bo v sezoni 2026/27 nastopila v vlogah Violetta Valery (Verdi, *La Traviata*), Anice (Kozina, *Ekvinokcij*), Rosalinde (Strauss ml., *Netopir*), Micaële (Bizet, *Carmen*), Minke (Foerster, *Gorenjski slavček*) in Nedde (Leoncavallo, *Glumači*).

V slovenskih opernih gledališčih je že upodobila tudi Papageno in Pamina (Mozart, *Čarobna piščal*), Evridiko (Gluck, *Orfej in Evridika*), Liù (Puccini, *Turandot*), Ksenijo (Parma, *Ksenija*), Dono Anno (Mozart, *Don Giovanni*), Antonijo (Offenbach, *Hoffmannove pripovedke*), Marinko (Smetana, *Prodana nevesta*), Margareto (Gounod, *Faust*), Liso (Lehár, *Dežela smehljaja*), Tatjano (Čajkovski, *Jevgenij Onjegin*), Mimi (Puccini, *La Boheme*) ter Fiordiligi (Mozart, *Così fan tutte*) in Manon (Puccini, *Manon Lescaut*).

Nastopila je na festivalih v Alden Biesnu, Bregenzu in Erlu, gostovala v Hrvaškem narodnem gledališču Ivana pl. Zajca na Reki in v Frankfurtski operi ter sodelovala z Dunajskimi simfoniki, Orkestrom Madžarske državne opere iz Budimpešte in Orkestrom Krakovske opere.

Petje je študirala na ljubljanski in zagrebški Akademiji za glasbo ter obenem diplomirala na ljubljanski Medicinski fakulteti.

Prejela je študentsko Prešernovo nagrado Akademije za glasbo Univerze v Ljubljani in več najvišjih nagrad na mednarodnih pevskih tekmovanjih.

Nuška Drašček

Nuška Drašček je prvakinja SNG Opera in balet Ljubljana, kjer je že poustvarila vrsto najpomembnejših vlog v operah, kot so *Figarova svatba*, *Così fan tutte*, *Capuleti in Montegi*, *Italijanka v Alžiru*, *Potovanje v Reims*, *Seviljski brivec*, *Pepelka*, *Rigoletto*, *Otello*, *Luisa Miller*, *Orfej v pekl*u, *Netopir*, *Faust*, *Carmen*, *Devica Orleanska*, *Werther*, *Cavalleria rusticana*, *Ariadna na Naksosu*, *Kralj Ojdip* in *María iz Buenos Airesa*.

Študij petja je z odliko zaključila v razredu Matjaža Robavsca na Akademiji za glasbo Univerze v Ljubljani, kjer zdaj deluje kot docentka.

Leta 2012 je v vlogi Laure (Čajkovski, *Jolanta*) nastopala na koncertni turneji Slovenske filharmonije z Ano Netrebko in po tem kot solistka s slovenskimi glasbenimi ustanovami sodelovala še pri izvedbah več Mahlerjevih, Brucknerjevih, Martinovih in Lebičevih vokalno-instrumentalnih del.

Predstavila se je tudi na festivalih v Alden Biesnu in Koblenzu ter v Praški državni operi, v SNG Maribor pa poustvarila vlogi Mercedes (Bizet, *Carmen*) in Olge (Čajkovski, *Jevgenij Onjegin*).

Je prejemnica več nagrad na mednarodnih pevskih tekmovanjih in nagrade Prešernovega sklada.

Žiga Čopi

Žiga Čopi se na mednarodnih opernih in koncertnih odrih posveča predvsem glasbi baroka in klasicizma. V letošnjem letu je z Accademio Bizantino pod taktirko Ottavia Dantoneja nastopil v operi *Alcina* in oratoriju *Mesija* G. F. Händla na Ravenskem festivalu, v Cestijevi operi *Zlato jabolko* na Innsbruškem festivalu stare glasbe, v Purcellovi operi *Didona in Enej* na festivalu Wratislavia Cantans ter v Gledališču Aachen kot Evangelist in tenorski solist v Bachovem *Pasijonu po Janezu*.

Lani novembra je poleg tega v Milanu kot Don Ottavio (Mozart, *Don Giovanni*) nastopil pod taktirko Riccarda Mutija, med njegovimi koncertnimi nastopi pa izstopata tudi turneji z Mozartovim *Rekviemom* po Kanadi in Mendelssohnovim *Slavospevom* po Italiji. Sodeloval je še s Kymi Sinfonietto in Topijem Lehtipuujem na Finskem ter z Accademio Montis Regalis za italijansko revijo Amadeus posnel Scarlattijev oratorij *Človeštvo in Lucifer*.

Je dvakratni prvonagrajenec tekmovanja TEMSIG in prejemnik Škerjančeve nagrade. Pevsko se izpopolnjuje pri Editi Garčević Koželj, znanje pa je poglobljal tudi v programu Mascarade Opera v Firencah, v opernem studiu Narodnega gledališča v Varšavi in na številnih mojstrskih tečajih doma in v tujini.

Tomaž Štular

Tomaž Štular je akademski glasbenik, kontrabasist ter operni in koncertni solist. Študij kontrabasa je zaključil na Akademiji za glasbo Univerze v Ljubljani v razredu Zorana Markovića, že med študijem pa se je začel intenzivno posvečati tudi solopetju. V Slovenski filharmoniji se je tako leta 2006 sprva zaposlil kot kontrabasist, nato pa postal član Zbora Slovenske filharmonije.

Njegov koncertni repertoar, ki ga je izvajal z mednarodnimi komornimi zasedbami, Orkestrom in Zborom Slovenske filharmonije ter Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija, sega od velikih vokalno-instrumentalnih del do komorne in orkestrske glasbe.

Kot solist je poleg tega poustvaril več kot dvajset pomembnejših opernih vlog ter nastopal v SNG Opera in balet Ljubljana, SNG Maribor in v tujini, leta 2026 pa že tretjič nastopil tudi na Festivalu Ljubljana, tokrat v koncertni izvedbi opere *Samson in Dalila* Camilla Saint-Saënsa pod taktirko dirigenta Charlesa Dutoita.

Robert Schumann

Rekviem

Gospod, daj jim večni pokoj

Gospod, daj jim večni pokoj
in večna luč naj jim sveti.

Tebi se spodobi hvala

Tebi se spodobi hvala, o Bog, na Sionu
in tebi naj se spolni zaobljuba v Jeruzalemu.

Usliši mojo molitev,
k tebi prihaja vse človeštvo.
Gospod, daj jim večni pokoj
in večna luč naj jim sveti.

Gospod, usmili se.
Kristus, usmili se.
Gospod, usmili se.

Strašen dan

Strašen dan bo dan plačila,
zemlja v prah se bo zdrobila,
priča David in Sibila.

Kolik strah bo svet obdajal,
ko bo vseh sodnik prihajal,
k ostri sodbi človek vstajal.

Tromba bo strašno donela,
mrtvim po grobeh gmela,
vsem pred sodni stol velela.

Smrt in svet občudovala
bosta, ko bo stvar spet vstala
in za vse odgovor dala.

Knjiga, k sodbi prinesena

Knjiga, k sodbi prinesena,
skriva dela vsa storjena,
po njej sodba bo izrečena.

Ko sodnik bo sodit sedel,
vsakdo bo vse skrito zvedel,
trpel, v čemer je zabredel.

Kaj čem, revež, mu dejati?
Kje zavetnika iskati?
Še pravičnim se bo bati!

Kralj strahotne velikosti,
ki zveličaš iz blagosti,
reši me, ti vir svetosti!

Spomni se, o Jezus mili,
da so zame te umorili.
Tisti dan se me usmili.

Saj si iz ljubezni same
me iskal, vzel križ na rame.
Naj ne bo zaman to zame!

Bog pravični maščevanja,
daj mi milost odpuščanja
pred tem dnem povračevanja.

Kriv sem, sam v solzah spričujem,
grehe svoje obžalujem.
»Prizanesi, Bog!« zdihujem.

FKK 1

Filharmonični
klasični
koncerti

Grehov si Marijo rešil

Grehov si Marijo rešil
in razbojnika odrešil,
tudi up moj boš utešil.

Ne zasluži prošnja moja,
a dobrota naj me tvoja
ognja reši, da pokoja.

Daj med svoje me ovčice,
kozlov varuj me levice,
med izbrance daj desnice.

Ko boš pahn timer pogubljene
v ognja večnega plamene,
daj me med blagoslovljene.

V prahu, k tebi, Bog, zdihujem,
srce strto ti darujem,
konec svoj ti izročujem.

Vse prevzel bo jok, tesnoba,
ko bo človek vstal iz groba,
da ga Bog za grehe sodi.

Ti, o Bog usmiljen bodi!
Ljubi Jezus, mrtvim daj
mir in pokoj vekomaj. Amen.

Gospod Jezus Kristus

Gospod Jezus Kristus,
Kralj veličastva, reši duše
vseh vernih rajnih
kazni pekla in globokega brezna;
reši jih iz levjega žrela,
da jih ne pogoltne globočina,
da ne padejo v temo,

ampak zastavonosec sveti Mihael
naj jih privede v večno luč,
ki si jo nekoč obljubil Abrahamu
in njegovemu zarodu.

Darove in prošnje prinašamo

Darove in prošnje prinašamo
v hvalo tebi, Gospod;
sprejmi jih za duše,
ki se jih danes spominjamo;
daj, Gospod,
da se iz smrti preselijo v življenje,
ki si ga nekoč obljubil Abrahamu
in njegovemu zarodu.

Svet

Svet, svet, svet si ti,
Gospod, Bog vsega stvarstva.
Polna so nebesa in zemlja tvoje slave.
Hozana na višavah.

Blagoslovljen

Blagoslovljen,
ki prihaja v imenu Gospodovem.
Hozana na višavah.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
podari jim mir.

Večna luč naj jim sveti
v družbi tvojih svetih vekomaj,
ker si dober.

Podari jim mir.

Napovedujemo

SMS 2 **Nova generacija**

15. in 16. oktober 2026 ob 19.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Davorin Mori *dirigent*

Nejc Kamplet *klavir*

Spored:

Matija Krečič: Fast Break za simfonični orkester

Sergej Prokofjev:

Koncert za klavir in orkester št. 3 v C-duru, op. 26

Richard Strauss: Tako je govoril Zaratustra, op. 30

PVC 1 **Baltski utrip**

18. oktober 2026 ob 19.30

Predkoncertni pogovor ob 18.45

Slovenska filharmonija Dvorana Marjana Kozine

Državni komorni zbor Polifonija

Povilas Vanžodis

umetniški vodja in glavni dirigent

Linas Balandis *dirigent*

Spored:

**Palkevičiūtė, Alekna, Balsas, Gražinis, Venislovas,
Kubilius, Miškinis, Augustinas**

FKK 2 **Virtuozno**

5. in 6. november 2026 ob 19.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Marie-Ange Nguci *dirigentka in pianistka*

Spored:

Sergej Prokofjev: Simfonija št. 1 v D-duru, op. 25, »Klasična«

Wolfgang Amadeus Mozart:

Koncert za klavir in orkester št. 21 v C-duru, KV 467

Dmitrij Šostakovič: Simfonija št. 9 v Es-duru, op. 70

SOS 2 **Materi**

18. november 2026 ob 19.30

Predstavitev skladb s sporeda ob 18.30

Cankarjev dom Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Peter Rundel *dirigent*

Klavirski duo GrauSchumacher

Spored:

Enno Poppe: Strom | Tok za orkester

Klara Mlakar:

Tell me about your Mother | *Pripoveduj mi o svoji materi*

Christophe Bertrand:

Vertigo | *Vrtoglavica*, koncert za dva klavirja in orkester

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije
Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T 01 24 10 800
E info@filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

triglav

generalni
pokrovitelj

Medijski pokrovitelji:

SiolNET.

TAM TAM

Partner:

Koncertni list Slovenske filharmonije
Filharmonični klasični koncerti – FKK 1
Izdala: Slovenska filharmonija
Direktor Slovenske filharmonije: Nejc Avbelj
Umetniški vodja ZSF: Borut Smrekar
Avtorica spremne besede: Ivana Maričič
Jezikovni pregled: Ana Kodelja
Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.
Prelom: Vlado Trifkovič
Ljubljana, oktober 2026

Redakcija koncertnega lista je bila končana
5. oktobra 2026.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

ISSN 2350-5117